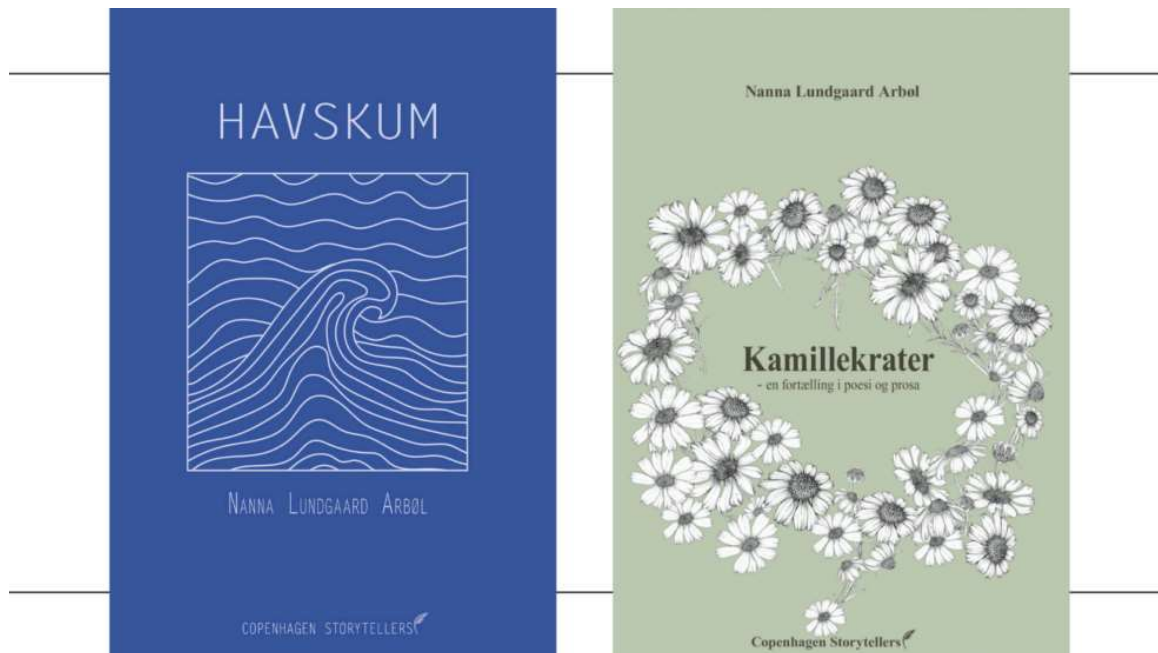

Hjertesorgen dufter af kamille og smager af havskum

af Nathalie De Vallier | jan 3, 2025 | Anmeldelser, Lyrik

Kamillekrater og Havskum af Nanna Lundgaard Arbøl er to digtsamlinger i samme forelskede og ulykkelige univers om længslen efter du, der ikke lader sig nærme, og om sorgen efter tabet af kærligheden og livet.

Forfatter Nanna Lundgaard Arbøl, også kendt som indehaveren bag Instagramprofilen Hverdagslinjer, hvor hun udgiver prosalyrisk poesi, har givet bogform til instagrampoesien i to prosalyriske fortællinger om ung og altopslugende kærlighed, og ikke mindst, hvad der sker, når den går i stykker. *Kamillekrater* og *Havskum* hænger nært sammen i både poetisk univers, stil og tematik, men kan også læses hver for sig.

Arbøl har en forkærlighed for melankolien og indfanger på fornem vis den verdensfjerne, fuldstændig opslugende og altudslettende unge kærlighed, som føles så stærk, at den umuligt kan bryde – og alligevel viser sig så ufattelig skrøbelig, situationsbestemt og flygtig. Begge digtsamlinger kredser om tabet, om krateret så at sige eller efterladenskaberne af et romantisk forhold. I *Kamillekrater* hænger duften af kamille som et minde om det, der var engang:

Jeg havde ikke tænkt mig at blive / forelsket igen // Natten var vindstille / og du var smuk / Men / hjertet vil have / hvad hjertet vil have // Der stod jeg så / med hjertet fyldt / af kamille og uforbeholdent håb / Jeg var bare så / ung / og uklar

Den morgen duftede dit hår af kamille / men det var der ikke noget nyt i // Og jeg havde lyst til at drikke / Drikke dig / Indtage dig

Kamillekrater skildrer længslen efter sammensmeltning – et forsøg på at glide ind i hinanden og opløses som individ. Der er en form for teatralisk, ungdommelig verdenssmerte på spil, særligt i tilbageskuende refleksioner som "Et øjeblik troede jeg / at jeg vidste / hvad det ville sige / at elske et andet menneske" og "Ingen kan tage patent på sorg og smerte / Men..." I små verselinjer, spørgsmål og tilbageblik fremskrives den gennemgribende og smertefulde tilstand, det er at blive forladt; at miste et menneske

og en fremtid. Duften af kamille er til tider så allestedsværende, at det kammer over, bliver for meget og for overdøvende, men det er kærligheden på sin vis også, ikke mindst, når den går i stykker.

I *Havskum* er den forurettede teenageagtige ulykke modnet. Det er ikke længere den forladte, der rasende skriver post-its i versaler eller smadrer ekskærestens champagneglas – det er en smerte på afstand, en tung melankoli, der sidder ved havet og tænker med tabets metaforik.

Havskum dannes på baggrund af proteiner og olier fra dyr. Det er midlertidigt, og et efterladenskab efter noget, der har været.

Et løfte om døden i kærlighedens navn

Mens man i *Kamillekrater* nok har medlidenhed med det lyriske jags tab af kærligheden, fremskrives i *Havskum* en fornemmelse af et dybere tab, hvor døden og hjertesorgen bliver to sider af samme sag.

I en profetisk og makaber pagt, der for jeget er den ultimative kærlighedserklæring, lover digterjeget i *Kamillekrater* sin kæreste, at vedkommende må dø først ”fordi du ikke ville kunne bære at sidde tilbage med dødens efterladenskaber”. Dette løfte gentages i *Havskum* på let forskudt vis, idet de lover aldrig at forlade hinanden – et løfte, der er dømt til at brydes.

Alt dét / du ikke har fortalt mig / bor i hippocampus et sted / der er farvet rødt / af mine udødelige håb / om engang at ses igen /. Når kamillen blomstrer på stranden / og klaveret spiller Für Elise / og jeg ser lyset, der ligner / en lille sol / lige dér i din stue / hvor drømme aldrig bliver. For store / og man kan leve / for evigt / selvom man er død / (ulykkelig) /

Havskum er en lyrisk fortælling om det der er tilbage efter døden – i både overført og konkret forstand. Hvad gør man når man mister en elsket? Eller som det så smukt er skrevet:

Kan man savne én, for evigt, som man kun har kendt kort?

Stærk poesi om tabet af kærligheden

Det lyriske sprog i *Havskum* og *Kamillekrater* varierer fra enkelte verselinjer til korte prosastykker. Arbøl pakker de svære følelser ind i poetisk metaforik, men væver lige så ofte hverdagslige erfaringer og konkrete ind i højtideligheden. Det er Für Elise og en øl ved havet, Viaplay-login og dødsangst. Det er især, når Arbøl skærer ind til benet, at hun rammer nerven i sorgen, tabet og den ulykkelige kærlighed, fx:

Sorgen transporterer mig som et hylster

Hvad er forskellen på en kujon / og én der bare passer op / sit hjerte?

Og som tiden er gået har jeg lært / hvor længe to mennesker kan være / om at sige farvel til hinanden.

Det er måske Arbøls virkelige styrke, at hun står ved banaliteten i forelskelsen og kærligheden, såvel som ved højtideligheden; at efter de metaforiske himmelstræbende konstruktioner af hjertesmerter, undergang og evig fortabelse, finder digteren tilbage til de genkendelige hverdagslinjer, som er helt nede på jorden og ikke desto mindre så rammende i al deres enkelhed.

Selvom der dufter lidt meget af kamille, og selvom man kan trække på smilebåndet ad jegets fortabelses- og undergangsmetaforik, som man kun kan det, når man står uden for ungdommens hjertesorg, rammer de to digtsamlinger og ikke mindst *Havskum* en nerve i alle, der har elsket og savnet nogen.

Læs også

Til de afskrevne

Hjertesorgen dufter af kamille og smager af havskum

24 fortællinger der udfordrer og underholder

"Alt, hvad der er sket før vil ske igen"

Det offentlige rums iboende diskrimination